І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
в Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
в Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 9. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 15-го СІЧНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, JANUARY 15, 1975 No. 9. VOL. LXXXII.

ПРЕЗИДЕНТ ФОРД ЗАПОВІДАЄ ПОДАТКОВІ ЗВОРОТИ, ПІДВИШКИ В ЦІНАХ НА НАФТОВІ ПРОДУКТИ ТА ДОПОМОГУ БІДНИМ

Вашингтон. — У понеділок, 13 січня, президент Джералд Форд поінформував американський нарід про головні пункти своєї нової економічної програми, яка драстично різниться від тієї, яку він запропонував минулого жовтня. Нова програми головну увагу звертає на поборювання економічної рецесії, хоча також має на меті поборювати інфляцію та розв'язати енерґетичну проблему. Як відомо первісна економічна програма головну увагу звертала на поборювання інфляції.

Президент Форд представив свою нову економічну програму у промові, яка була передавана через радіо та на телебаченні, зазначуючи, що подробиці цієї програми він подасть в середу, 15 січня, у його Посланні про Стан Унії, яке виголосить на спільній сесії обох Палат Конґресу. У цій новій економічній програмі президент Форд запропонував податкові звороти за минулий 1974-ий рік, які виноситимуть коло 16 більйонів долярів, повідомив, що плянує підвищити мита на імпортовану нафтову ропу та підвищити податки на американські нафтові продукти, і природний газ, закликав Конґрес не збільшувати видатків федерального уряду та оприлюднив ряд інших пропозицій, які мають на меті поборювати економічні проблеми країни, особливо економічну рецесію.

Податкові звороти за 1974-ий рік

Заявляючи, що для поборювання економічної рецесії треба збільшити постачання грошей, президент Форд повідомив, що його уряд плянує звернути 12 відсотків із зібраних в 1974-му році податків. Із цього 16-більйонового звороту, 12 більйонів були б звернені особистим платникам Федеральних податків. Максимальна сума такого звороту виносила б 1,000 долярів. Решта, тобто 4 більйони, були б звернені підприємствам і фармерам у формі податкових кредитів на інвестиції. Звернення цих 16 більйонів долярів мало б на меті стимулювати економіку країни. Для бідних осіб, які не платять жадних федеральних податків, президент Форд запові́в фінансову допомогу.

Підвишки в митах і податках на нафтову ропу

Щоб зменшити залежність ЗСА від інших країн щодо пального та щоб взагалі зменшити вживання пального, Президент заявив, що негайно підвищить мито на імпортовану нафтову ропу на 1 доляр за бочку, а до трьох місяців підвищить це мито на 3 доляри на бочку. Крім того, Уряд плянує підвищити подагки на американські нафтові продукти. Хоча ці заходи збільшать ціни газоліни та інших нафтових продуктів, наприклад, ґальон бензини може подорожіти на 10 центів, то Уряд одержить в такий спосіб коло 30 більйонів долярів, які можуть бути вжиті на покриття фінансової допомоги для бідних, а також дозволити Білому Домові у 1975-му році встановити додаткові зменшення в прибуткових податках та надати підприємствам і фармерам додаткові інвестиційні податкові кредити. Збільшення мита на імпортовану нафтову ропу та збільшення податків на американські нафтові продукти, мають також на меті заохотити американців частіше вживати засоби масової транспортації, щоб в такий спосіб заощаджувати цей рід пального. У своїм виступі Президент заявив, що Америка до 1985-го року мусить стати „незалежною" в ділянці пального, а це може зробити розвитком нових джерел пального, наприклад, більш ефективним вживання соняшної енерґії та розбудовою атомових електростанцій.

Продовження боротьби проти інфляції

Хоча президент Форд заявив, що головною проблемою тепер є економічна рецезія, то все одно він закликав Конґрес і американський народ продовжувати також боротьбу проти інфляції. Головним засобом цієї боротьби Президент далі вважає обмеження видатків федерального уряду. Тому він закликав Конґрес упродовж принаймні одного року не схвалювати нових програм, які вимагали б великих видатків Уряду. Президент Форд заявив, що накладе „вето", якщо б Конґрес схвалив такі федераль-

(Закінчення на стор. 4-ій)

РОМАН ДАШКЕВИЧ, ГЕНЕРАЛ АРМІЇ УНР, ВИДАТНИЙ ГРОМАДСЬКИЙ, ПОЛІТИЧНИЙ І ВІЙСЬКОВИЙ ДІЯЧ, ПОМЕР В АВСТРІЇ

Св. п. ген. Роман Дашкевич

З Австрії наспіла вістка, що там у місті Куфштайні в суботу 11-го січня 1975 р. помер на 83-му році життя один з найвидатніших суспільно - громадських, політичних і військових діячів та організаторів в останньому півсторіччі, генерал хорунжий Армії Української Народної Республіки св. п. д-р Роман Дашкевич. Покійний народився в 1892-му році. До Першої світової війни був організатором „Січей" та Українських Січових Стрільців у Львові. Під час війни в 1917-му році належав до перших організаторів Січових Стрільців у Києві, був першим головою Стрілецької Ради, зокрема організував артилерію та був командантом Гарматної Бриґади Січових Стрільців. Після війни від 1920-го року був адвокатом у Львові, відновив січові організації, а після їх ліквідації польською владою — з 1925-го року був організатором „Лугів" та редактором їх видань. Після Другої світової війни перебував на еміґрації в Австрії.

Помер редактор Петро Сагайдачний

Ню Йорк. — Тут ненадійно помер в неділю 12 січня на розрив серця св. п. редактор Петро Сагайдачний. Покійний П. Сагайдачний народився в Україні в Бережанському районі. Молодим юнаком в 1914 році зголосився до Леґіону Українських Січових Стрільців, де приділено його до Першої сотні Василя Дідушка, з якою він брав участь в боях з царською російською армією. Якийсь час перебував у російському полоні, а по вибуху в Росії революції і організації української збройної сили він зголосився до київського Корпусу Січових Стрільців, в рядах якого брав участь у визвольних змаганях. По закінченні війни повернувся до Бережан, де якийсь час проживав, але небавом переїхав до Львова, де почав працювати у видавництві „Українська преса" Івана Тиктора, як один з редакторів „Нового часу". В роках 1938-39 здобув собі популярність як журналіст, наладнавши дуже ефективну інформаційну службу про події у Карпатській Україні. З вибухом Другої світової війни переїхав на захід і у роках 1939-41 був членом редакції щоденника „Краківські вісті". Коли почалася німецько-совєтська війна він повернувся в Україну з похідними групами ОУН під керівництвом полк. Мельника і в роках 1941-43 був редактором щоденника „Нова Україна" у Харкові, що переходово появлялася також у Полтаві і Вінниці. „Нова Україна" була одною з кращих газет, за німецької окупації України, враховуючи той факт, що вона видавалася на теренах під німецькою військовою адміністрацією. По закінченні війни він виїхав на еміґрацію, де якийсь час перебував на терені Австрії, працюючи у „Нових днях", а по переїзді до ЗСА напочатку 50 р. св. п. П. Сагайдачний пробував зорганізувати власне видавництво і щоденник „Сім минулих днів". Був довголітнім співробітником в канцелярії Українського Конгресового Комітету Америки. У цім часі коротко редаґував журнал „Наш світ", видання „Самопомочі". Був членом — засновником Спілки Українських Журналістів Америки і також якийсь час членом її головної управи.

Св. п. П. Сагайдачний залишив дружину Флоренцію і дочку Ніну та сина Семена, які проживають у Ню Йорку.

Панахида відбудеться в середу 15-го січня о год. 7 вечора, а похорон в четвер 16 січня о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра, та на цвинтарі Вудловн, Бронкс, Н. Й.

Помер мґр Семен Лісовець

Ню Йорк. — У понеділок 13-го січня на 82-му році життя після короткої недуги тут помер мґр Семен Лісовець, колишній адвокат у Камінці Струміловій Львівської області. Св. п. С. Лісовець приймав активну участь у громадському житті на українських землях і якийсь час навіть находився у польському концтаборі у Березі Картузькій. Був учасником українських визвольних змагань, в рядах Українських Січових Стрільців, Української Галицької Армії, а в роки Другої світової війни в рядах Першої Дивізії „Галичина" Української Національної Армії.

Запущено в орбіту „Союз-17"

Москва.—ТАСС повідомив, що 11 січня Совєтський Союз запустив в орбіту космічний корабель „Союз-17" з двома астронавтами — полк. Алексєєм Ґубарьовим і Георґієм Гречком, цивільним інженером. „Союз-17" має перевести складні маневрування з причеленням на орбітальну наукову станцію яка находиться в навколоземній орбіті 18 днів. ТАСС повідомив, що бортова система космічного корабля працює нормально і є всі вигляди на те, що причалення відбудеться за наміченим пляном. Як відомо, в СССР роблено спроби з причаленням космічного корабля в минулому році, але ці спроби були безуспішно. В липні цього року відбудеться спільний американсько-совєтський полет, при чому американський „Аполло" і совєтський „Союз" мали б злучитися в космосі. Теперішні совєтські випробовування є підготовкою до такого спільного полету.

Фільм про „воєнних злочинців" показано на телебаченні

Ню Йорк. — На телевізійній програмі Колюмбія Бродкестінґ Систем передавано 13 січня о год. 7:30 вечора півгодинну програму, присвячену нацистським „воєнним злочинцям", які нелеґально прибули перед роками до ЗСА і досі тут проживають. Идеться конкретно про список 37 осіб, що був опублікований в американській пресі в червні 1974 року, проти яких видвигнено закиди, мовляв, вони не тільки коляборували з гітлерівською Німеччиною, а приймали активну участь у вбивствах людей, які виявлялися невигідні для гітлерівської системи. Головним промотором „розкриття" оцих „воєнних злочинців" була жидівська комуністична газета, а справу цю підхопила з невідомих ближче нікому причин конґресменка з Ню Йорку Елізабет Голцман, яка між іншими й виступала на цій програмі за редакцією Криса Борґена. На програмі виступав також кол. працівник Еміґраційної і Натуралізаційної Служби Департаменту Справедливости Антоні ДеВіто, який багато говорив про „корупцію" у еміґраційному уряді і про брак документів, які „пропали". Була також мова про використання доказового матеріялу та свідків проти окремих осіб з СССР, Польщі, чи Юґославії, не зважаючи на те, що режими згаданих країн є у не меншій мірі відповідальні за воєнні злочини в минулому і теперішньому, як це було з гітлерівським режимом. Головна увага була спрямована в часі програми на румунського архиєпископа В. Трифру, хорватського діяча А. Артуковіча та латвійця Б. Майсковскіса. Згадувано також трьох українців — братів Ковальчуків та В. Осідача, які находяться у цьому списку і проти яких дуже посилену кампанію веде весь час совєтська преса, а спеціялізуються в обвинуваченнях „Вісті з України", неофіційний орган КҐБ .Відзначено також, що у висліді інвестиґації з'ясовано справу трьох осіб із згаданого списка, проти яких знято всі обвинувачення, які виявилися безпідставні. Серед цих трьох був, як відомо, кол. старшина УПА Лев Футала.

УКРАЇНОЮ ПОКОТИЛАСЯ ХВИЛЯ НОВИХ АРЕШТІВ, СУДІВ, РЕПРЕСІЙ

Балтимор (УІС „Смолоскип"). — Нове 7-8 число „Українського Вісника", яке появилося в українському самвидаві весною 1974 року в Україні, яке дісталося на Захід і вже вкоротці появиться окремою книжкою у В-ві „Смолоскип" і Першої Української Друкарні в Парижі, приносить багатий матеріял про невідомі до тепер на Заході прізвища осіб, які були заарештовані, засуджені, або репресовані совєтським режимом. Згідно з „Українським Вісником", протягом січня-березня 1972 р. тільки на Львівщині переведено тисячу обшуків і арештів, при яких вилучено дві тисячі примірників самвидавної літератури Про спосіб арештів і обшуків „У. В." пише:

„Арешти проводилися у всіх без вийнятку обласних центрах, в багатьох районах, але поскільки все це здійснювалося в умовах суворої таємниці, то годі встановити навіть приблизне число арештованих. Найбільше інформацій поступало з Києва, Львова, Івано-Франківська, хоч і там стало відомо тільки про арешти широко відомих на Україні культурних діячів. Проте, було багато заарештованих інженерів, вчителів, лікарів, студентів, робітників... В одному будинку мешканці довго не знають про те, що когось з їх сусідів заарештовано. Каґебісти в таких випадках з близьких беруть розписки про нерозголошення таємниці, а на виробництві чи інституті розпускають чутки, що людина поїхала у відрядження, чи розрахувався, або захворіла... Тим, кого звільнили з-під арешту, пригрозили, що притягнуть до кримінальної відповідальності, якщо вони будуть розголошувати таємницю".

Згідно з даними „Українського Вісника" і на підставі нових формацій з України, які дісталися на Захід з кінцем грудня 1974 року, подаємо додаткові дані про заарештованих і засуджених в 1972-1974 роках в Україні до тепер невідомих осіб, або про яких були неповні дані.

Перебувають в психіятричних тюрмах-шпиталях:

Крім загальновідомих Л. Плюща, М. Плахтонюка, А. Лупиноса, З. Красівського і В. Стуса в психіятричних тюрмах-шпиталях перебувають:

1. МИКОЛА (а не Іван) ЄРМИЛОВИЧ КОВАЛЕНКО, нар. 1919 р., засуджений в Києві 10-13 липня 1972 р. на 5 років ув'язнення (в часі обшуку в нього знайшли „Інтернаціоналізм чи русифікація?" І. Дзюби, „Лихо з розуму" В. Чорновола, твори В. Мороза) з початком 1974 р. перевезений з Пермських таборів до психіятричної тюрми-шпиталю.

2. ВАСИЛЬ РУБАН, нар. в 1942 р. в Києві, поет-символіст, засуджений в 1973 р. на необмежений час в психіятричному шпиталю-тюрмі.

3. ВАСИЛЬ ТРИЩ,нар. в 1911 р., колгоспник з Тернопільської обл., перебуває на експертизі в інституті ім. Сербського в Москві.

Засуджені на тюрми і концтабори:

1. Р. ЦИЦИК, Червоноград, Харківщина — 3 роки ув'язнення, 1973 р.

2. Б. РОЗЛУЦЬКИЙ, Червоноград, Харківщина — 4 роки ув'язнення, 1973 р.

3. ЯРОМИР МИКИТКА (а не Микитко), студент Львівського лісотехнічного інституту, — 7 років ув'язнення, 3 роки заслання, 1973 р.

4. ЗОРЯН ПОПАДЮК, нар. в 1953 р., студент філологічного факультету Львівського університету, редактор самвидавного студентського журналу „Поступ" — 7 років ув'язнення, 3 роки заслання, засуджений в 1973 р., перебуває в таборі ч. 19 в Мордовії.

5. В.ОВСІЄНКО,нар. в 1949 р., учитель літератури, засуджений на 4 роки ув'язнення, перебуває в таборі ч. 19 в Мордовії.

6. В. МАРЧЕНКО, літератор, засуджений на 6 років ув'язнення і 2 роки заслання.

7. В. ЛОБКО ,інженер з Києва, відомий зі свого листування з М. Рильським, був свідком на суді З. Антонюка в серпні 1972 р. Суддя Дишель і прокурор Попченко рішили притягнути В. Лобка до відповідальности за його „різькі виступи проти суду". Суд над В. Лобком відбувся в березні 1974 р. Згідно з неперевіреною інформацією він мав би перебувати в психіятричній тюрмі-шпиталю.

8. ЛЮБОМИР СТАРОСОЛЬСЬКИЙ, нар. 1955 р. у Львові, студент, заарештований в червні 1973 р., засуджений в тому ж році, перебуває в таборі ч. 19 в Мордовії.

9. ІВАН СЕМЕНЮК, студент з Києва, засуджений в листопаді 1973 року (разом з В. Лісовим і Є. Пронюком) на 4 роки ув'язнення.

10. СОМЛЯК СТЕПАН, нар. в 1950 р., студент, засуджений в 1973 р. на 5 років ув'язнення, перебуває в та-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЗСА обвинувачує Північний В'єтнам у нарушенні договору про перемир'я

Вашингтон. — Державний департамент формально повідомив уряди СССР, Китаю, Великобританії, Франції, Угорщини, Польщі, Ірану, Індонезії та генерального секретаря ОН Курта Вальдгайма — гарантів перемир'я і членів Контрольної комісії, про те, що уряд Північного В'єтнаму нарушив умови договору про перемир'я, розпочинаючи широкозакросні військові акції на терені Південного В'єтнаму. У ноті Державного департаменту говориться, що Північний В'єтнам мусить взяти на себе всю відповідальність „за наслідки своїх дій" і що в інтересі миру на терені Південносхідньої Азії є, щоб Північний В'єтнам „завернув із шляху війни на шлях переговорів". Державний департамент закликає відновити якнайскоріше переговори у Парижі і припинити негайно всякі збройні дії.

Як відомо, північнов'єтнамські відділи захопили перед одинадцяти днями столицю провінції Фуок Лонґ — Фуок Бінґ. Бої продовжуються, при чому положення Південного В'єтнаму стає щораз то важче у зв'язку з обмеженням для Південного В'єтнаму американської допомоги. Уряд ЗСА розглядає тепер можливість збільшення такої допомоги на 300 мільйонів долярів, щоб не допустити до захоплення Південного В'єтнаму комуністами. Питання допомоги для Південного В'єтнаму розглядатиме небавом Конґрес.

Уряд Індії визнав Палестинську Визвольну Організацію

Ню Делі. — Прем'єр міністер Індії Індіра Ґанді повідомила офіційно пресу і дипломатичні представництва, що її уряд признав дипломатичний статус представникові Палестинської Визвольної Організації, яка відкрила своє бюро в Ню Делі. Це перший випадок офіційного визнання тимчасового уряду Арафата неарабською державою. Рішення Індії напевно викличе реакцію Ізраїлю, який покищо не зайняв становища до потягнень індійського уряду. Індіра Ґанді, яка в кінці цього місяця вибирається з офіційною візитою до Іраку, надіється, що у зв'язку з визнанням Палестинської Визвольної Організації „одиноким законним представником палестинського народу", вона здобуде прихильність арабського світу й евентуальну фінансову допомогу відсталій економіці Індії. Індіра Ґанді пропонуватиме також урядові Іраку доставити Індії необмежену кількість нафти по знижених цінах в рамцях пропонованих Індії раніше арабських кредитів.

Заатакували базуками ізраїльський літак на летовищі в Парижі

Париж. — Дві невідомі особи, озброєні базуками, обстріляли на летовищі Орлі біля Парижу ізраїльський пасажирський літак, який якраз намірявся відлітати і на борті якого знаходились 136 пасажирів. Вистрілені дві ракети не попали в ціль, але знищили порожній юґославський літак будинок-магазин. Три особи, між ними один юґославець були легко ранені. Виконавці замаху втекли запаркованим недалеко автом. „Ню Йорк Таймс" інформує, що після замаху до бюра Ройтера в Парижі потелефонувала невідома особа, яка, не назвавши свого прізвища, заявила, що замах на ізраїльський літак виконала арабська партизанська група, що діє під назвою „Мохаммед Боудія Командо". Мохаммед Боудія, альжирський екзильний політик, який симпатизував Палестинській Визвольній Організації, та який загинув від підложеної в його авто бомби в 1973 році. Речник Палестинської Визвольної Організації в Бейруті заявив, що їхня організація не має нічого спільного з останнім замахом в Орлі, „який був змовою, спрямованою проти палестинської справи і її народу".

Гнатюк каже, що концерти в Канаді відбувалися успішно

Повернувшись з концертового турне в Канаді, Євгенія Мірошниченко і Дмитро Гнатюк зустрілися, як пише підсовєтська преса, з кореспондентами преси і розказали про свої враження з поїздки. Зокрема Д. Гнатюк, який, як відомо є членом Верховної Ради СССР і членом Товариства „Україна", яке видає газету „Вісті з України" та інші пропаґандивні памфлети і займається розкладовою роботою серед української еміґрації, заявив кореспондентам, що „помимо того, що серед наших недругів у таборі буржуазних націоналістів знайшлися такі, що намагалися всіляко бойкотувати концерти, шантажували глядачів — концерти всеодно відбулися успішно". Відповідаючи на питання, хто практично займався організуванням концертів з канадської сторони, Дмитро Гнатюк розповів кореспондентам про імпресаріо Мих. Муцака і його дружину Софію, які належать до „проґресивно-культурних діячів Канади", та які мовляв добре організували реклляму „і ґастролі Михайло Муцак прямо провів чудово". Розповідаючи про зустрічі на канадській землі, Гнатюк відмітив, що йому „найбільше запам'яталися" святкування 57-ї річниці великої жовтневої соціялістичної революції в совєтській амбасаді в Оттаві і пресова конференція в Едмонтоні, „на якій довелося мені говорити про радянську програму миру, про роль мистецтва у боротьбі за мир, про значення дружби між народами".

ПАМ'ЯТАЙТЕ САМІ І ПРИГАДАЙТЕ ІНШИМ

Іміґраційна і Натуралізаційна Служба пригадує всім мешканцям ЗСА, які не є громадянами, що вони протягом місяця січня зобов'язані зареєструватися, зголосивши свої адреси цій Службі. Формулярі можна одержати в кожному поштовому уряді, а також у всіх бюрах Іміґраційної і Натуралізаційної Служби.

ПЕРШІ КАНДИДАТИ НА ДЕСЯТЬ НАГОРОД ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ КАМПАНІЇ УНС 1975 РОКУ

До Головної Канцелярії наспіло вже 57 аплікацій нових членів, організатори яких стали кандидатами на десять нагород УНСоюзу членської кампанії 1975-го року в сумах $ 1,000, $500, $300 та сім по $100. Коли подані внизу організатори будуть приєднувати в цьому році по одному, або більше нових членів кожного місяця, вони будуть включені до групи кандидатів, десять з яких виграють ці грошові нагороди. Досі по одній і більше аплікацій надіслали:

Відд	.Організатор	Число аплікацій	Від.	Організатор	Число аплікацій
5	М. Хоманчук	4	266	В. Труфин	1
8	В. Козіцький	1	271	І. Чопко	2
34	інж. Л.Блонарович	5	282	Катерина Лукач	1
39	І. Пиндус	1	309	П. Кобас	1
49	Марія Чучман	1	348	Стела Волошин	2
56	П. Когут	1	355	Ст. Гасяк	1
57	М. Савків	1	368	В. Подубинський	1
70	М. Жук	1	372	Й. Ярема	2
76	М. Демчук	1	422	Т. Хромчак	1
121	К. Кобіток	7	430	І. Кнігницький	1
127	Марія Гаравус	1	434	Олександра Дольницька	2
222	Я. Кришталович	4	444	Л. Вовк	2
221	Марія Шшікула	2	465	Текля Мороз	1
230	П. Ліщак	1	469	К. Чорномаз	1
240	М. Кігічак	1	471	проф. М. Андрухів	1
253	В. Фіцик	1	505	П. Волощук	1
257	П. Сильчак	1			

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Діялектика „радянської демократії"

Академік і член Академії наук УССР Б. Бабій та кандидат історичних наук І. Бутко опублікували під кінець грудня м. р. на сторінках київських „Вістей з України", органу т. зв. Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном, майже повносторінкову статтю: „Радянська демократія: права, свободи, відповідальність громадянина". В цій статті маємо виклад совєтського розуміння демократії, совєтської конституції і основних прав людини, а також того, що згадані автори окреслюють як „відповідальність радянського громадянина".

Мета написання і опублікування статті, однак, не в цьому, щоб дати ще один такий виклад, а набагато вужча і, можна б сказати, з совєтської точки зору — дуже утилітарна. Ідеться ні про що інше, а про чергову розправу з істориком Валентином Морозом, в'язнем Владимірської тюрми, який став символом опору проти совєтського безправства, насильства, а в першій мірі поневолення України і потоптання основних прав людини. Автори статті мали за завдання, як дещо раніше мала за завдання Зиновія Франко, доказати, що, мовляв, Валентин Мороз порушив совєтські закони, є кримінальним злочинцем і всякі намагання представити його борцем за основні права людини в Україні і СССР — є тільки вигадкою „західніх пропаґандистів".

До такого висновку Бабій і Бутко дійшли, стосуючи типову совєтську ленінську діялектику, з допомогою якої цілком легко можна доказувати, що біле є чорне і навпаки. Все таки, навіть з цієї діялектики можна аж надто виразно побачити, і про це врешті говорять самі автори, що в СССР основні права людини зберігаються тільки за тими особами, які „сумлінно виконують свої обов'язки перед державою, перед суспільством". Коли ж совєтський закон ґарантує свободу слова, зборів тощо, то це не означає, що ці права забезпечені за всіми громадянами. Свобода слова і зборів, для прикладу, є дозволені тільки тоді, коли це служить інтересам „радянської держави", „соціялізмові" чи „комунізмові". Коли ж так не є, тоді це „підривна, ворожа діяльність", спрямована проти совєтської системи і за це совєтський закон передбачає суворі кари. Оцієї „діялектики радянської демократії" не „зрозумів", пишуть згадані автори, Валентин Мороз, який до того почав — за їх словами — вимагати практичного застосування всього того, що написано у конституції і то у відношенні до всіх громадян СССР. Така вимога — це вже „антирадянська агітація і пропаґанда", а навіть „антирадянська діяльність", „конкретні кримінальні злочини".

Що таке „радянська демократія", довідуємося чи не найкраще таки від Валентина Мороза, який подав таке уточнення:

— „Коли людину судять за „опасний образ мыслей";

— коли інакомислячих перевиховують голодом в карцерах;

— коли художникові наказують, якою фарбою він пивинен малювати;

— коли Деклярація прав людини ООН вважається крамольним документом, хоча вона й ратифікована урядом;

— коли українську мову на Україні безкарно називають „бандеровским языком" офіційні особи;

— коли людей, що борються проти шовіністичного засилля на Україні кидають за ґрати, в той час, як світ переживає епоху національних відроджень;

— все це — компромітація держави, що допускає такі явища.

І вершина її — панування берійських нащадків над духовним життям суспільства".

До цього уточнення на тему „радянської демократії" не треба нічого додавати, не зважаючи на всі „арґументи" замовлених академіків і кандидатів наук.

Жертвою такої власне терористичної „демократії" впав Валентин Мороз.

На прощання

В неділю 12 січня ненадійно відійшов з життя редактор Петро Сагайдачний, один з нечисленних вже українських журналістів - ветеранів за кордонами України. З його смертю українська громада втратила активного невтомного працівника на народній ниві, який до останніх днів свого турботливого життя не покидав праці, не зважаючи на похилий вже вік і на підірване здоров'я.

На шлях громадської праці св. п. Петро Сагайдачний вступив ще в 1914 році, зголосившися добровольцем до Українських Січових Стрільців. В рядах 1-ої сотні УСС В. Дідушка він брав участь в боях з царською російською армією. Якийсь час перебував у російському воєнному полоні, а по розвалі царської імперії переїхав до Києва, де зголосився до Корпусу Січових Стрільців, в складі якого він перебував до кінця визвольних змагань, дослужившися військового ступеня сотника.

У 1920-их роках він задумав спробувати свого „пера" і вже небавом почав свою журналістичну кар'єру у видавництві „Українська преса" І. Тиктора у Львові, працюючи у щоденнику „Новий Час". Св. п. П. Сагайдачний здобув собі добре ім'я своїми інформаціями і статтями про події у Карпатській Україні 1938-39 роках, публікованими у „Новому часі". У роки Другої світової війни 1941-1943 він редаґував щоденник „Нова Україна" в Харкові, а по прибутті до ЗСА започаткував видання газети „Сім минулих днів". Обставини, однак, вже не сприяли тому, щоб св. п. П. Сагайдачний міг вже розгорнути свою видавничу і журналістичну діяльність, хоча й був постійним дописувачем поодиноких наших періодиків.

Останні роки свого життя він провів, працюючи службовцем Українського Конґресового Комітету Америки. На цьому пості обірвалося його життя. Навіки перестало битися палке серце громадянина, журналіста і редактора, а перш усього патріота, який радів радощами, яких було мало, та терпів терпіннями, яких було багато, своєї батьківщини і свого народу.

ЕКОНОМІКА: МАЛІ ВИГЛЯДИ НА ПОПРАВУ

Видатні економісти і численна фахова преса намагаються на початку нового 1975-го року зробити прогнози економічного стану в світі, користаючись при тому даними і статистиками поодиноких держав. Очевидно, що і серед них голоси поділені на оптимістів, які вважають, що в другій половині цього року економічна ситуація напевно поправиться, та песимістів, які заповідають 1975 рік ще одним роком економічної стаґнації.

Журнал „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" містить у числі з 6-го січня фаховий огляд економічної ситуації в світі, кажучи, що астрономічна підвишка цін особливо на нафту, інфляційні підвишки заробітних платень і приспішений ріст цін на товари широкого вжитку — не дають великої надії на піднесення економічного рівня в скорому часі. І хоч уряди З'єднаних стейтів Америки, Західньої Німеччини, Японії й інших держав з метою зрушити застій в економіці поробили цілий ряд заходів (полегшили одержання державних кредитів, модифікують податкову систему, збільшили безробітну допомогу) — то все одно експерти передбачують, що в перших шістьох місяцях 1975 року принаймні 10 мільйонів осіб у 24-ох ключевих країнах опиняться на безробітті і шукатимуть способів прожитку. Покищо в економіці домінує непередбачливість, чи — як висловився один з великих банкірів в Японії: „Не є ясним, де ми є, куди йдемо і як далеко зайдемо".

Господарська ситуація у Великобританії більш як загрозлива. Лорд Ваткінсон передбачає, що внедовзі світ попаде у довготривалу рецесію. „Британія в сьогоднішніх обставинах, сказав він, може витримати не більше як шість місяців".

Франція, надіючися на поліпшення торговельних взаємин із Совєтським Союзом і державами східнього бльоку та з Західньою Німеччиною і арабськими державами, розраховує на те, що уникне кризи. Західня Німеччина входить, мабуть, перший раз після т. зв. „німецького господарського чуда", в господарську кризу і перспективи німецької економіки досить невеселі. Тільки одна автомобільна фірма „Фольксваґен" звільнила з праці майже 90.000 робітників, збільшуючи тим самим безробіття в Німеччині до одного мільйона осіб. Банкрутство проголосили багато тисяч малих підприємств, а уряд зарядив відправу майже половини чужоземних робітників.

Італійська індустрія відновує великий спад запотребування, що, очевидно, сповільнює продукцію і спричиняється до звільнення робітників. Італійські економісти не поділяють думок своїх німецьких колеґ і не сподіваються господарської поправи перед 1976-им роком. Японська індустрія, цілковито залежна від закордонної достави нафти, не має великих виглядів на поправу, якщо ціни на цей продукт не понизяться в найближчих місяцях. Безробіття також становить в Японії першочергову проблему.

В подібній ситуації опинилися також інші, менші держави світу, зокрема Австрія, Швайцарія, Данія, Голляндія й інші залежні від стану економіки у великих державах. Далека Австралія, за повідомленнями преси, переживає найтяжчу форму інфляції від часу Другої світової війни. Інфляційний індекс досягає в Австралії вже до 40 відсотків.

Країни Південної Америки, зокрема Бразилія і Арґентина, занотували підвищення життєвого стандарту і, головно в Бразилії, більшу стабільність валюти. В найкращій економічній ситуації серед головніших держав знаходиться Канада і всі погоджуються в тому, що канадська господарка має добрі перспективи на майбутнє, і що Канада буде чи не єдиною країною в світі, якої платничий балянс зросте в 1975 р. до приблизно 3,5 відсотків.

Єдиною країною, яка має понад один більйон надвишки з торгівлі, є Совєтський Союз, який, спекулюючи на піднесенні арабами цін на нафту, підніс також свої ціни на експортований до інших країн природний газ, вугілля і інші продукти. Однак, тепер, після схвалення Конґресом ЗСА нового закону про торгівлю, СССР не знає на яку стати: продовжувати субсидіювати комуністичні країни товарами широкого запотребування, заробляючи на тому менше, чи перекинутись на т. зв. „велику торгівлю" зі Заходом, зокрема з ЗСА, і заробити на цьому більше. Однак оцінювати совєтську економіку західньою міркою не можна, бо контрольована повністю державою господарка СССР залежна від успіхів поодиноких п'ятирічок, які тривають пів декади, а крім того багато фактичних економічних даних приховані і не є доступними для західнього слостерігача.

Немає майже ніяких виглядів на поправу економічних відносин в ЗСА в перших місяцях цього року. Тільки за один місяць число безробітних підвищилось з 6,5 до 7,1 відсотка, а економічні експерти твердять, що рецесія поглиблюється з кожним днем. Невідомо, які запобіжні заходи будуть вжиті урядом президента Форда для рятування ситуації, але, враховуючи демократичну більшість в новому Конґресі, який розпочне свою діяльність 14-го січня ц. р., деякі давніші пропозиції Президента вже засуджені на неуспіх і напевно будуть відкинуті Конґресом. Невідомо також, чи Конґрес дасть Президентові право для введення контролі заробітних цін і цін на товари. Урядові економічні експерти переконані, що поправа економічної ситуації в ЗСА почнеться в другій половині 1975 року.

Роман Рахманний

КУЛЬТУРА І ПРОБЛЕМА ЗБЕРЕЖЕННЯ НАЦІЇ

Ще не цілком відгомоніла у нас суперечка довкола поїздки совєтсько - українських співаків у своїх турне по Канаді й Америці. Проте, висловлені досі думки і погляди вже дозволяють на деякі висновки.

Комітет Валентина Мороза своєчасно сказав громаді:

— Турне совєтських співаків не сміє приховати страшної дійсности, що в Україні наказодавці знищують отих співаків і українську культуру, і самих творців української культури.

Щоб не було сумніву в цьому питанні, Комітет Українців Канади опублікував українською, англійською та французькою мовами заяву, в якій сказано: Культурний обмін між Канадою і Совєтським Союзом Москва використовує односторонньо для того, щоб по Канаді їздили совєтські артисти, але канадських артистів до совєтських республік Москва не впускає.

Сьогодні доводиться тільки додати до цього всього, що про культуру в нас усі говорять, але не всі культуру творять. Національна культура є сумою багатьох складників. Серед них найважливішим є стиль життя. За той національний стиль життя ведеться в Україні уже понад півстоліття боротьба проти червоної русифікації. Валентин Мороз і сотні інших діячів української культури саме тому сьогодні є в'язнями совєтських тюрем і концтаборів. Вони обороняли право українців на рідну мову, музику, звичаї, традиції та історичні пам'ятки — навіть на утримування цвинтарів із своїми поляглими.

А все це в Україні знищують члени московської компартії та державні бюрократи, співробітниками якої то системи є теж київські співаки.

Кому вони не співають?

Очевидно, вони співають по - українському. Однак, скажіть: яка українському народові користь від того, як у концертних залях Канади лунатиме італійська оперна мелодія українською мовою тоді, коли по містах України української мови не чути?.. Там уведено всілякими методами російську мову!

І яка, врешті, користь для української культури від того, що на сцені київського оперного театру лунає українська пісня, а водночас ті самі артисти — Гнатюк, Мірошниченко, Кікоть та інші — за лаштунками сцени і на вулиці розмовляють одні з одними лише по-російському?

І яка користь для української культури від поїздок таких співаків по Канаді сьогодні, коли вони не виступають перед українцями на русифікованому Криму, на відокремленій від України Кубані чи в далекому Казахстані, де московська система русифікує сотні тисяч засланих туди українців? Адже там їм не вільно мати ні дитячих садків, ні однієї української газети, ні одного курсу української мови в університеті, ні однієї української книжки!

8 мільйонів українців у Російській СФС Республіці ждуть на українську пісню, але її не мають, бо українських співаків вислано співати за океан; співати канадським українцям, що й без них мають усі можливості чути свою пісню і розвивати мову та культуру.

Тому ясно: всякі привілейовані совєтські артисти мають завдання створити враження у Канаді, що, мовляв, під совєтським режимом в Україні квітне українська культура. Тим часом вона вільно розвивається лише поза обсягом впливів Москви.

Моральний аспект цієї проблеми особливо важний. Тарас Шевченко, пишучи своє „Послання" до земляків своїх, обґрунтував його словами св. Івана: „Якщо хтось каже „люблю Бога", а брата свого ненавидить, той бреше!"

Подібне можна і тут сказати. Якщо хтось твердить, що любить українську культуру та розвиває її, а мовчить про закатованого в тюрмі брата, той теж бреше. Якщо хтось навіть плаче над недолею В. Мороза та інших ув'язнених творців української культури, а водночас біжить слухати пісеньок слуг їхніх гнобителів, той, очевидно, є лицеміром. Не можна схвалювати режимної псевдокультури і співчувати жертвам того ворожого режиму. І не можна проливати сліз над мучениками і зараз сідати до столу з їхніми гнобителями та ще й твердити, що ця спілка є в інтересах української культури.

Культура без народу — мертва і не має значення. Світ знає багато культур, що належать уже до музеїв, бо народів, які творили ті культури, вже нема. Саме ми спостерігаємо, як українську культуру московські пляновики пробують затиснути в музей. Це спроба новочасними засобами знищити самобутність українського народу. Для того тії пляновики висилають своїх співаків за океан: щоб вони заколисали до сну українську національно-культурну й політичну думку тієї частини українського народу, яка живе вільно, зберігає і розвиває самобутню українську культуру та протестує проти підступної русифікації в Україні.

До нинішньої ситуації стосуються слова І. Франка, що їх він написав у подібній обстанові:

Ти тиснеш і кричиш:
„Даю свободу!"
Дреш шкуру й мовчиш:
„Двигаю культуру!"

Чесні українці не повинні своєю присутністю, своїми грішми, ані прихильним словом підтримувати цього тиску на своїх братів і сестер в Україні. Вітати оплесками слуг московського режиму в такій ситуації означає морально сприяти цій гнобительській системі.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

МИНУЛОГО РОКУ ВІДБУЛОСЯ БІЛЬШЕ ГІДНОГО УВАГИ!

Непідписаний, але працьовитий автор статті „Минулого року" („Свобода", ч. 2 з 3. 1. 74) завдав собі багато труду, щоб схопити найбільш важливі події 1974 р. Не поминув навіть карнавалу, але, мабуть утомився, та поминув деякі події не менше гідні уваги, як... „презентація дебютанток"...

І так, переочив патріярхальний симпозіюм у Чикаго, з'їзд крайових патріярхальних орґанізацій у Вашинґтоні в грудні, де обрано управу Українського Патріяршого Світового Об'єднання Мирян під проводом д-ра Петра Зеленого з Бельгії. До управи ввійшли представники з Европи, Америки, Канади й Австралії. Відбулися два реґіональні з'їзди: тернополян на „Союзівці" та дрогобичан на „Верховині", при великій участі земляків. Центральний Комітет Дрогобичан видав свій реґіональний збірник: „Дрогобиччина — земля Івана Франка", за редакцією д-ра Л. Луцева, один з кращих наших реґіональних видань. Крім згаданих у статті книжок, що появилася м. р., варто згадати: „Українська Ікона" Св. Гординського, „Кучерявий дим" Зої Когут, „З пташиного лету" Іванни Савицької, „Глосарій" Богдана Кравцева, „Берегами мандрівки" Михайла Островерхи", „Мої пам'ятки" інж. О. Тишовницького та ін.

Крім успішного мистецького турне Ганни Колесник, відбулися неменш успішні турне українського чоловічого хору „Гомін" і балету „Орлик" з Англії, та літературне турне поетеси Зої Когут з Австралії, що відбула 42 виступи й зустрічі на північно - американському континенті при загальній участі 6.000 осіб.

Рада для справ Культури при Секретаріяті СКВУ відбула свої наради, схвалено широку програму діяльности. Український Інститут Америки в Ню Йорку відзначив своє 25-річчя.

Іван Дурбак

Трой, Н. И.

А ХТО НАШ ПРИЯТЕЛЬ?

Я прочитав допис Романа Купчинського, поміщений як „Голос читача" у „Свободі" з 20-го грудня м. р. під заголовком: „Чи дійсно приятель?"

Автор допису дуже стурбований візитою української делеґації з Арґентини до президента Чіле — генерала Піночета, щоб він виступав в обороні політичних в'язнів в СССР. Р. Купчинський порівнює антикомуністичний уряд Чіле до гітлерівського і до сталінсько - брежнєвського комуністичного урядів. Це неправда, бо Чіле було незалежною вільною, хоча й мало розвиненою країною, — але темні комуністичні сили, які хотіли б накинути невільниче ярмо решті вільного світу, роками готували ґрунт для революції в Чіле. Совєтський Союз через свого сателіта Фіделя Кастра на Кубі заливав отруйною комуністичною пропаґандою всі бібліотеки, університети, школи, які все в Чіле заповнювали комуністичною отрутою. Першим їхнім досягненням було те, що прийшов до влади марксист Альєнде. Він цілком відкрив двері для комуністичної аґентури і протягом його урядування до Чіле напаковано десятки тисяч комуністичних агентів, які допомагали марксистові Альєнде допровадити до проголошення комуністичної диктатури в Чіле.

Чи п. Купчинський здає собі справу, що коли б Альєнде довів до повного запанування комунізму в Чіле, то як тоді полилася б невинна кров, як це було за Леніна на початку революції 1917-го року, коли без судів і доказів схоплювано невинних людей і розстрілювано мільйонами.

Лише чудом врятувалось Чіле від страшної червоної чуми. Чілійський патріот — генерал Піночет взяв на себе велике завдання: він показав, якою мовою треба розмовляти з комунізмом. На антикомуністичний уряд в Чіле затрубіла вся лівизна в один голос, називаючи уряд найгіршими словами.

Але генерал Піночет відповів їм: „Я погоджуюсь випустити арештованих, але перше ви зробіть те саме", — що в першу чергу відноситься до Совєтського Союзу і Куби, тобто постачальників агентури і пропаґанди.

Невже ж п. Роман Купчинський не знає цього?

Ф. Слобідський

Торонто, Канада

Д-р Б. Стебельський

УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА — ДЖЕРЕЛО САМОБУТНОСТИ І СВІТОГЛЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

(5)

Проти волі віруючих ліквідовано в Україні християнські Церкви. Відомо, що ідеали християнства заперечують ідеали московського комунізму. Проти волі діячів культури ліквідовано ідеологічні організації, що дискутували проблеми пролетарської і буржуазної культур і намагалися творити хай і пролетарську за змістом, але українську за формою культуру (Хвильовий — „Геть від Москви!"). Так постановою КПСС з 23 квітня 1932 року „Про перебудову літературно-художніх організацій" ліквідовано в Україні орґанізації письменників: ВУСП, „Плуг", „Молодняк", ВАПЛІТЕ, „Нова Генерація" та інші, а на їх місці постала єдина СПУ — Спілка Письменників України в липні 1934.

На основі того ж закону зліквідовано ідеологічні організації образотворчих мистців: АРМУ, ОСМУ, ОММУ, ВУАПМИТ, АХЧУ, ВАУПХ та інші, а на їх руїнах постала одна єдина СХУ — Спілка Художників України в 1938 р. Спілку Композиторів України створено в 1941 р. Спілку Архітекторів України в 1943 р. Спілку Працівників Кінематографії України в 1957 р., а Спілку Журналістів України аж в 1959 р.

Розв'язання незалежних організацій і процес творення Спілок на базі професійній, а не на ідеологічній, поставило українську культуру в прокрустове ложе директив Комуністичної партії Сов. Союзу. Всі творчі сили, що виявили себе в часі великої дискусії відносно творчих стилів буржуазної та пролетарської культур, в площині національних культур та інтернаціональної, були поголовно зліквідовані. Залишилися живими лише одиниці зі сотень і тисяч діячів української культури і ті лише, що ради збереження життя погодилися відректися не лише національної відрубности в українській культурі, але теж і власного стилю у своїй індивідуальній творчості, ліквідуючи себе творчо. Так зберіг свою голову Максим Рильський із неоклясиків, Павло Тичина з імажиністів, Микола Бажан із експресіоністів, Юрій Яновський і Олександер Довженко з неоромантиків. Всі вони, поцілувавши пантофель московського папи, перестали бути справжніми творцями. Вони прийняли страшну ролю — будувати комунізм у душах народу, закріплювати словом мистця процес ліквідації духової самобутности своєї спільноти („традицій підрізація — колективізація" — П. Тичина). Або прямо стали агітаторами погромів кореня українського народу-хліборобів, т. зв. „куркулів" „... до 'дної ями, буржуїв, за буржуями будем, будем бить!" — той же Тичина).

Завданням істориків, археологів і антропологів та працівників гуманістичних наук було виявнити народам московської імперії, що СССР це спадкоємець Російської імперії і що московський нарід, який створив цю імперію, одідичив її від Київської Руси та продовжує свою місію на добро усім народам; що всі завоювання навіть царської імперії для тих народів остаточно проґресивне явище, бо, входячи в спільноту народів московської імперії, народи піднялися б на вищий щабель розвитку. Цей розвиток завдячують народи московської імперії московській мові, яка не лише найбільше розвинена, але мова світового пролетаріяту, мова Леніна, через яку духові досягнення світу доходять до скарбниць духового надбання усіх народів, що самі ані в минулому, ані в сучасному доступу до тих скарбів не мали і мати не можуть.

Саме тому мова московського народу має бути спільною мовою народів у спілкуванні зі собою, мовою державною — всесоюзною, мовою нової спільноти соціялістичних націй, що повинні зіллятися у найвищій формі спільноти — совєтському народі, вітчизною якого є ціла СССР, а столицею єдиною для всіх республік і народів — Москва. Творення совєтського народу на основі московської „найбільше розвиненої" мови і її пролетарської культури є „найпроґресивнішим явищем історії". До цього змагають усі соціялістичні нації і народності СССР, і тільки „вороги народу" — буржуазні націоналісти" за кордоном та носії „льокального патріотизму" спиняють процес проґресивного значення, процес зближення націй, що має закінчитися злиттям націй в одному совєтському народі. Культурна політика московської імперії — це найважливіший засіб реалізації великого історичного пляну.

В аспекті цього пляну українську мову збагачується словником московської мови, складнею, морфологією, а навіть фонетикою. Аналогічно, як у мові, цей процес застосовується й у всіх ділянках мистецтва. Відомо, що український орнамент у більшості родів народного мистецтва різниться діяметрально від московського. Чи це у вишивці, чи в тканинах, чи в килимах, чи в різьбі по дереву, чи в кераміці, чи в будь-якій іншій ділянці народних промислів українська і московська культури виявляють дуже різні і самобутні форми вислову.

В українському мистецтві переважає геометричний орнамент. Навіть і той на центральних землях, що виявляється рослинними формами, має абстрактні елементи, незалежно від симетричних чи асиметричних мотивів структури. Це відноситься однаково як і до форми так і до кольорів. Московське народне мистецтво рідко послуговується геометричним орнаментом. Найчастіше виявляється рослинним. Він взятий прямо з природи і не віддалюється від її сирих форм до абстракції чистого мистецтва. Дуже часто цей орнамент відстає від мистецької конструкції орнаменту через імітацію натури, і то як у формі так і у кольорах, що свідчить про його мистецьку незрілість.

(Продовження буде)

Шостий літній курс у Римі

Український Католицький Університет ім. св. Климента в Римі влаштовує під час літа 5 тижневі виклади з різних ділянок богословія та української і чужої культури. Кожного дня є 4 лекції, а п'ята — це початковий курс італійської мови. Цього року Літній Академічний Курс триватиме від 17 червня до 19-го липня 1975. Останній тиждень Курсу збігається із загально-українською прощею до Риму з нагоди Святого Року.

Оплата за Курс виносить 100 дол., а за приміщення й харчі в українській гостинниці 7 дол. денно (якщо економічна ситуація не погіршиться). Прохання про прийняття на Курс треба висилати на адресу (порученою почтою):
Universitв Cattolica Ukraina — Via Boccea, 478 — 00166 Roma — Ltoly.

Ближчі інформації дає проф. В. Лев, 95-26 92 вул., Озоне Парк, Н. Й. 11416.

Зацікавлені Курсом повинні вже тепер довідатися про лети до Риму, бо в тому часі літаки будуть переповнені з огляду на масові прощі до Риму.

На Курсі передбачено такі виклади: д-р М. Антонович: „О. Кошиць — композитор і диригент", д-р К. Біда: „Шекспір в українській літературі", о. д-р І. Гриньох: „Митрополія Київська і всієї Руси та її помісність", д-р В. Кармазин-Каковський: „Українське мистецтво", д-р В. Лев: „Українська література першої четвертини XX ст.", також: „Старослов'янська мова", д-р Б. Лончина: „Данте Аліґієрі — Чистилище", також: „Початковий курс італійської мови", д-р М. Овчаренко: „Релігія в творчості підсовєтських письменників", д-р С. Чорній: „Основні етапи розвитку українського театру".

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ

П'ятниця, 17-го січня 1975 р.

Літературний Вечір

В ПОШАНУ

Юрія Федьковича

Доповідь: Д-р ІВАН НОВОСІВСЬКИЙ

Художнє читання творів:
ЛЮБА ГОШКО і МИХАЙЛО ЯБЛОНСЬКИЙ
Початок — год. 7:30 веч.

Заява Ради Українських Організацій ЗСА за Патріярхат Помісної УКЦеркви

Постання Ради Українських Організацій ЗСА за Патріярхат Помісної Української Католицької Церкви мало на меті:

1. Поширення ідей Помісности і Патріярхату Української Католицької Церкви на всю українську громаду в ЗСА без огляду на ідеологічно-громадські погляди і віровизнання. Цілком оправдано вважалося, що справа Помісности і Патріярхату УКЦ — це справа всіх українців і людей українського роду. Створення Ради Організацій з різноконфесійним та ідеологічно зрізничкованим членством було, власне, найкращим доказом цього так для посторонніх, як і своїх чинників.

2. Диференціяція організованих елементів Патріяршого Руху дуже вимагала одности плянувань, тактичних прийомів, спільних постанов і заходів. Рада присвятила цьому найбільшу увагу. Із справжнім вдоволенням виконаного обов'язку стверджуємо, що наші повсякчасні заходи для повного об'єднання організованих елементів Патріяршого Руху врешті знайшли свою реальну вимову сьогодні у Вашингтоні створення Світового Об'єднання.

3. Тяжкий змаг за патріярхат і розбудову помісности вимагали глибокого віддиху, а величність цієї мети недвозначно потребувала поважного, спокійного і високого рівня шляхів та засобів у праці Божого люду. Отже, безспірним було і є наше твердження, що передумовою успіху в цьому може бути тільки гідна і належна співпраця трьох елементів: ієрархії, духовенства і мирян, у першу чергу на місцях.

4. Торонтонські наради всіх організованих елементів Патріяршого Руху постановили, що в кожній країні повинна бути одна організована одиниця Патріяршого Руху. Від самого початку ми робили всі намагання у цьому напрямі.

5. З уваги на те уважаємо, що з моментом створення Світового Об'єднання, завдання, які поставила перед собою Рада, повністю або частинно виконані так в концепційній і організаційній площинах. Тому Президія Ради припиняє свою діяльність і цю постанову передає до остаточного рішення організаціям — своїм складовим частинам, щоб оминути сповидне дублювання праці.

Вашингтон, 28 грудня 1974.

Президія Ради Українських Організацій ЗСА за Патріярхат Помісної Української Католицької Церкви

Михайло Панасюк — голова
Д-р Юрій Гродиловський і д-р Олександер Білик — заступники голови
Микола Денисюк—секретар
Д-р Степан Ворох — референт зв'язків.

Наш Дорогий ТАТО

РЕД. ПЕТРО САГАЙДАЧНИЙ

відійшов перед Престіл Всевишнього молити за свою любу Україну і за всіх нас.

БОЖЕ, ДАЙ НАШОМУ ТАТКОВІ ВІЧНУ РАДІСТЬ!

ПАНАХИДА в середу, 15-го січня 1975 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН — в четвер, 16-го січня 1975 р. з похоронного заведення о год. 9:30 рано до церкви св. Юра при 7-ій вул. Служба Божа о год. 10-ій рано, по Службі Божій Тлінні Останки будуть поховані на цвинтарі у Woodlawn — Bronx, Ню Йорк.

Semper Tecum —

Твої: ФЛЬОРЕНЦІЯ
НІНА
СЕМЕН

Замість кондоленційних візит до дому, просимо єднатись духом з нами у молитвах.

Замість квітів, просимо даток на фонд оборони волі України.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ
повідомляє все Українське Громадянство
що в дні 12-го січня 1975 року відійшов у Вічність,
довголітній співпрацівник Головної Канцелярії

Ред. ПЕТРО САГАЙДАЧНИЙ

ПАНАХИДА в середу, 15-го січня 1975 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН — в четвер, 16-го січня 1975 р. о год. 9:30 ранку з похоронного заведення П. Яреми до церкви св. Юра в Ню Йорку — о год. 10-ій ранку буде відправлена Служба Божа, а опісля на цвинтар у Woodlawn, Bronx, N.Y.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Опечаленій Дружині і Дітям Покійного, складає глибокі співчуття —

ЕКЗЕКУТИВА УККА

УСТ ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ в НЮАРКУ, Н. Дж.

ТРАДИЦІЙНІ

СПОРТОВІ ВЕЧЕРНИЦІ

в суботу, 25-го січня 1975 року

в ЗАЛІ GREEK CHURCH HALL, 510 Linden Pl., ORANGE, N.J.

Товариський Коктейл: 7:45-8:30. Початок Вечерниць: 8:30 веч.

Оркестра БОГДАНА ГІРНЯКА Співає ІГОР РАКОВСЬКИЙ

Вступ 8.00 долярів, молодь 4.00 доляри.

Резервація столиків в крамниці „Дніпро", тел. 373-8783

Ділимося сумною вісткою з Українським Громадянством і Членами Братства УСС,
що дня 12-го січня 1975 року, несподівано,
відійшов у Вічність

св. п.
ПЕТРО САГАЙДАЧНИЙ

б. старшина, учасник Визвольних Змагань в рядах Леґіону УСС і в рядах Київських Січових Стрільців.

ПАНАХИДА — в середу, 15-го січня 1975 р. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку, Н. Й.
ПОХОРОН — дня 16-го січня 1975 р. о год. 10-ій рано з церкви св. Юра, на цвинтар у Woodlawn, Bronx, N.Y.

Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

ГОЛОВНА РАДА БРАТСТВА УСС

СПІЛКА УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ в АМЕРИЦІ
з жалем повідомляє, що 12-го січня 1975 року, несподівано, помер у Ню Йорку.

св. п. ПЕТРО САГАЙДАЧНИЙ

професійний журналіст, кол. член редакції або головний редактор різних українських газет, кол. касир Головної Управи СУЖА, кол. активний член Українських Визвольних Змагань в рядах Леґіону Українських Січових Стрільців.

УПРАВА СУЖА

ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК ОЧСУ в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.
— влаштовує —

в неділю, 19 січня 1975 р., о год. 3:30 по пол.

в ЗАЛІ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ
315 Схід 10-та вул., Ню Йорк, Н. Й.

ЩЕДРИЙ ВЕЧІР

зі Святою Вечерею та Різдвяною програмою

Просимо Шановне Громадянство Ню Йорку й околиці до ласкавої участи.

УПРАВА

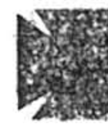
У 20-ту БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

св. п.
ІВАНА ПОЛЯНСЬКОГО

буде відслужена

СВЯТА ЗАУПОКІЙНА ЛІТУРГІЯ
дня 21-го січня 1975 року
о год. 8:30 ранку,
у церкві св. Ів. Хрестителя
в Нюарку, Н. Дж.

Дружина — АННА
СИНИ
НЕВІСТКА
ВНУКИ

Повідомляємо з глибоким сумом Родину, Знайомих і Побратимів по Зброї,
що дня 11-го січня 1975 року, упокоївся в Бозі в Куфштайн, Австрія,
ген.-хор. Армії УНР, командир артилерії Січових Стрільців

Д-р РОМАН ДАШКЕВИЧ

народжений 1892 р.,

про що повідомляють —

СИН і РОДИНА в Америці

ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
повідомляє, що

Бюро Централі Союзу Українок Америки і Адміністрацію „Нашого Життя" ПЕРЕНЕСЕНО до Ню Йорку

Усе листування до Централі СУА і до „Нашого Життя", просимо слати на адресу:
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.
108 Second Avenue, New York, N. Y. 10003
Tel.: (212) 533-4646

"OUR LIFE" Magazine
108 Second Avenue, New York, N. Y. 10003
Tel.: (212) 674-5508

В пам'ять мого Незабутнього МУЖА

сл. п. Івана Мурина

складаю суму 10.00 долярів
на цілі НТШ в ЗСА.

Рочестер, Н. Й. Люба МУРИН

Українська Православна Парафія СВ. ТРОЙЦІ в Ірвінґтоні, Н. Дж.
836 Lyons Avenue, Irvington, N.J.

У свято Богоявлення Господнього-Водохреща,

в неділю, 19-го січня 1975 року

буде відслужена
о год. 10-ій ранку

БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ

настоятелем парафії митроф. прот. д-ром ЮРІЄМ ШУМОВСЬКИМ
в сослуженні о. протод. ВОЛОДИМИРА ПОЛІЩУКА

О год. 12:00 відбудеться в ХРАМІ

РІЗДВЯНИЙ КОНЦЕРТ
КОЛЯДОК І ЩЕДРІВОК

у виконанні ЦЕРКОВНОГО ХОРУ під кер. інж. ДМИТРА ОЛІЙНИКА

Після Концерту, в залі Парафії

РІЗДВЯНА ЗУСТРІЧ-ОБІД

ВСІХ ЩИРО ЗАПРОШУЮТЬ:

ОЛЕКСАНДЕР ЛИННИК, голова парафії
проф. о. д-р ЮРІЙ ШУМОВСЬКИЙ, настоятель парафії

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов у Вічність,
у п'ятницю, 9-го серпня 1974 року на 75-му році життя,
наш Найдорожчий БРАТ, СТРИЙКО і ВУЙКО

бл. п.
Інж. ІВАН ВІНТОНЯК

Цією дорогою складаємо щиросердечну подяку усім Приятелям і Знайомим Покійного, які взяли так чисельну участь у похоронних відправах і відпровадили Його на Вічний Спочинок.

Зокрема щиро дякуємо Впр. о. д-рові Володимирові Гавлічеві, ЧСВВ, пароховi церкви св. Юра, за відправлення Заупокійної Служби Божої і за прощальне слово в Церкві.

Впр. о. Іванові Сембратові, ЧСВВ за відправлення Панахиди в похоронній каплиці і Впр. о. Лаврентієві Лавринюкові, ЧСВВ, за відправлення Парастасу в похоронній каплиці та похоронів на цвинтарі.

Дякуємо також всім Тим, що квітами, датками на благородні цілі, молитвами та посмертними згадками в пресі, причинилися до звеличення пам'яті Покійного.

Наша щира подяка так чисельним промовцям за звеличення Його пам'яті прощальними промовами в каплиці, на цвинтарі і під час тризни.

Просимо Всевишнього наділити всіх Їх своїми щедрими ласками.

РОДИНА

Ділимося сумною вісткою,
що дня 28-го грудня 1974 року, відійшов у Вічність

бл. п.

МАРКІЯН ДЕ ФЕДЬКОВИЧ ГОРДИНСЬКИЙ

член багатьох громадських організацій.

ПАНАХИДИ відбулися у неділю і понеділок, 29 і 30-го грудня 1974 року о год. 7:30 вечора, у похоронному заведенні Каппа при 2321 В. Чикаґо Авеню, Чикаґо, Ілл.

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 31-го грудня 1974 р., о год. 9-ій рано з Катедральної Церкви св. Миколая.

Тлінні останки Покійного зложено на парохіяльному цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Горем прибиті:

дружина — ГАЛИНА
БРАТИ і СЕСТРИ з Родинами

ПРЕЗ. ФОРД ЗАПОВІДАЄ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ні нові програми. Президент також заявив, що вимагатиме, щоб підвишки у федеральних платнях, пенсіях соціяльного забезпечення та пенсіях федеральних урядовців і членів збройних сил були обмежені до 5 відсотків.

Заклик до американського народу

Під час своєї понеділкової промови президент Форд заявив, що хоча Америці не грозить економічна депресія, то все одно Уряд потребує допомоги всього американського народу, щоб успішно вести боротьбу проти економічної рецесії, інфляції та щоб розв'язати енерґетичну проблему. Він закликав американців заохочувати своїх законодавців якнайскоріше схвалити економічну програму Білого Дому. Він заявив, що американський народ в минулому завжди зумів розв'язати свої власні проблеми і зможе це зробити тепер.

Економічна програма демократичних законодавців

Хоча президент Форд не заявив цього у своїм понеділковім виступі, то коментатори вважають, що промова Президента була виголошена тому, що кілька годин раніше демократичні законодавці оголосили свою власну економічну програму. Ця економічна програма, оприлюднена на пресовій конференції спікером Палати Репрезентантів Карлом Албертом, також пропонує зменшення податків, а крім того пропонує нижчі відсоткові рати, більше публічних праць, допомогу будівельній індустрії та встановлення більш ефективної контролі над вживанням пального і приверненння урядової контролі над цінами і платнями в деяких секторах економіки. З огляду на те, що економічна програма демократичних законодавців досить загальникова, коментатори твердять, що її тяжко порівнювати до програми Білого Дому. В деяких пропозиціях демократи погоджуються з президентом Фордом, а в деяких критикують його програму. Наприклад „демократична економічна програма також вимагає зменшення у федеральних податках, але хоче, щоб із цього зменшення скористали передовсім особи із низькими і середніми прибутками, а програма Білого Дому пропонує зменшити податки для майже всіх прошарків суспільства.

УКРАЇНОЮ ПОКОТИЛАСЯ...

(Закінчення з 1-ої стор.)

борі ч. 36 в Пермській області.

Очікують суду:

(Є можливість, що деякі особи з нижче поданого списка були вже засуджені).

1. АВРАХОВ, проректор Київського інституту культури, заарештований в травні 1973 р. під закидом передачі за кордон книжки І. Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація?"

2. ЛІДІЯ ГУК, народжена в 1936 р.,лікарка з м. Скадовськ, Херсонщина, обвинувачена за статтями 187-I і 208 КК УССР.

3. ВІКТОР ЗАРЕЦЬКИЙ, нар. в 1929 р., чоловік Алли Горської, заарештований в 1974 р. (вістка не підтверджена).

4. ІВАН Ф. ДАНИЛЮК, заарештований в травні 1974 р. під закидом „антисовєтської діяльности".

5. КАТЕРИНА І. ГРИЦЕНКО, нар. в 1943 р. на Київщині, обвинувачена за ст. 64 КК УССР („особливо небезпечні державні злочини"), зорганізування підпільної друкарні.

6. ВІТАЛИЙ І. ТИЩЕНКО, нар. в 1941 р. на Харківщині, обвинувачений за ст. 64 КК УСС, зорганізування підпільної друкарні, виготовлення і друкування нелеґальної літератури.

7. ІДА Д. КОРОТУН, нар. в 1938 р. на Луганщині, обвинувачена за ст. 64 КК УССР, зорганізування підпільної друкарні і виготовлення нелеґальної літератури.

Погром на Львівському університеті:

В 1973-74 академічному році КҐБисти влаштували погром на Львівському університеті. В березні-травні 1973 р. каґебісти розігнали студентів, які пробували влаштувати Шевченківські вечори. На університеті появився нелеґальний журнал „Корито". Відбулися арешти. Появилися листівки з протестом. До арештованих застосовували фізичні тортури. Вхід до університету — суворо за перепустками. Студентам заборонено відвідувати Польщу. З університету були виключені:

ПРОФЕСОРИ: Редько,Ковалик, Петличний, Я. Кись (проф. д-р істор. н.) І. Гузар (д-р філ. н.), Крушельницький (д-р іст. н.).

ДОЦЕНТИ: Кобилянський, Пачовський, Пушкар, Г. Ластовецька, Роман Й. Кубів, Худаш.

АСИСТЕНТИ: І. Данилевський, А. Босник, З. Булик, П. Гілета, Л. Попадюк, І. Солевський Крушельницька.

СТУДЕНТИ: (Факультет української філології): Валентин Корнійчук, Надія Стецура, Василь Ганущак, Володимир Удовиченко — всі III-ий курс; Богдан Ракитський, Ярослав Лемега — IV курс; В. Підсаднюк, І. Слука, В. Яворський, І. Коман, Г. Хвостенко, Г. Яремич — також III-ий курс. Фізичний факультет: О. Гудзь, І. Петрина. Факультет журналістики: Федюк. Історичний факультет: І. Сварник (батька звільнили з посади директора в-ва „Каменяр"), 1-ий курс; Р. Козович, Л. Філонов, М. Долинська, І. Худий, Хожан, Гондисяк, В. Морозов — всі IV-ий курс.

Моїй сестрі Анничці

Розлучили нас в Україні ще малолітніми, а було нас тільки дві... Зловили мене у вагон й силою повезли на примусові роботи, навіть попрощатись не дали...

Від того часу пройшли тридцять два роки. Батьки мої бідолашні вижидали, що колись з далекої чужини ще повернусь, проте не сповнилась їхня мрія, вони померли. І тоді моя сестричка залишилася зовсім сама, без родини, наче жайворонок у гаї... І писала Анничка, що рідний край для неї — чужина, бо нікого рідного не зосталось. Проте, ми обидві вірили, що ще зустрінемось і будемо разом, що доля усміхнеться, але вона нелаская поглузувала з нас — прийшла до мене вістка, що в Коломиї 19-го листопада минулого року, моя єдина сестра, ще молодою померла.

Там, в Україні, немає вже нікого з моїх рідних, залишились самі могилки. І в мене зродилось бажання спом'янути їх ім'я тут пожертвами на рідні цілі, як їхня доня і сестра.

Марія Гарчак
Лорейн, Огайо

Виставка образів Віктора Мушинського в Детройті

Несподіванкою для українців метрополії Детройту було оголошення у „Свободі" з дня 11-го грудня 1974 р. про виставку Віктора Мушинського і дуже прихильна стаття Ґреґ Ковальського, надрукована 12-го грудня того ж року в місцевому англомовному часописі „Ситизен" з наголовками: „Портрет артиста модерної доби" та „Місцевий артист відтворює красвиди України". Тут виявилася скромність двадцятирічного артиста, який без зайвого розголосу чотири роки малював свої образи, доривочно при тому працюючи в українській кредитівці „Самопоміч", і останньо студіюючи торговельну адміністрацію на Вейнському університеті.

Виставки наших мистців спонзорує місцевий Культурно-Громадський Клюб. Винятком була виставка картин В. Мушинського, який спонзорував Український Студентський Клюб при Вейнському університеті. Виставка почалася у п'ятницю 13-го грудня м. р., увечорі в Українсько - Американському Осередку і її, в приявності кругло 70 осіб, відкрив голова згаданої студентської громади, молодий адвокат д-р Роман Тарнавський.

Після відкриття відвідувачі перейшли до меншої залі, де на стендах і стінах висіли 99 естетично розміщених картин різної величини. В них були охоплені три мистецькі репрезентації: картини з українською народною тематикою (церкви, степи, козаки, кобзарі, перебенді), картини імпесіоністичного характеру (квіти, гаї, діброви, ліси і т. п.); картини з гармонійними і контрастними кольорами. Відвідувачі, між якими була також молодь, підходили до кожної картини, подивляли малярський хист артиста, він пояснював деяким історію і час виконання картини, а його мати вгощала гостей кавою і солодким.

Виставку можна було оглядати в суботу між 3 і 9-ою пополудні, в неділю між 9 і 2, год. а також в суботу неділю (21 і 22-го) в тому самому часі. Любителі образотворчого мистецтва закупили 47 картин, що є великим моральним і матеріяльним успіхом молодого артиста, коли візьметься до уваги, що з 99 виставлених картин кільканадцять не були на продаж. Це також доказує, що українці люблять картини, зокрема в ясних кольорах, з сюжетами нашого історичного минулого. Мистець видав дуже гарну маленьку брошурку, в якій вмістив 14 копій своїх картин, список усіх картин і ціну кожної з них, що немало причинилося до розреклямування його виставки.

Віктор Мушинський народився у Буенес Айресі в Арґентині. Батько бував з хлопцем на мистецьких виставках і там хлопець пізнав артистів малярів Віктора Цимбала, Крюкова і Надію Сомко і в нього почало нуртувати бажання попробувати сил і висловити свої ідеї в малюнках. Перші спроби були бідненькі, проте він не зражувався.

Навесні 1965 р. батьки з дочкою і сином прибули до Детройту. Тут батько вписав молодого Віктора до мистецької школи, де здобув він підставове знання з ділянки шкіцу, рисунку і скульптури. Підставове знання малярства одержав у школі маестра Едварда Козака. Віктор залюбки малює образи в ясних кольорах. Він використовує укр. підложжя, яке дали йому його батьки; його улюблена тематика це відтворення українських степів, козаків, бандуристів або кобзарів, які оспівували геройські вчинки в часах підйому українського народу та журбу, біль і пониження в часах руїни. Він любується також у гармонізувані кольорів на полотні і його картини з квітами і красвидами притягають глядачів. На протязі кількох останніх років в літню пору провів Віктор в Ґанвері, де сидячи над річкою чи на леваді, робив різного роду шкіци.

Франц Липецький

Пам'яті дорогого Брата св. п. Іринея Готри, ЧСВВ

(31-го серпня 1890 — 24-го грудня 1973)

1974 року, 24го грудня, минає рік, як відійшов від нас у вічність наш любий брат о. Іриней Готра ЧСВВ.

Тернистий шлях його священичого життя проминув на ув'язненні під час Першої і Другої світових війн, де він переживав муки і переслідування ворогів, за Українську Католицьку Церков і за Україну.

В'язня Першої світової війни, о. Іринея вивезено з Бучача до Києва, де постійно його переслідували царські посіпаки. Єдиною його розрадою було, що вдалось йому скомунікуватись з Слугою Божим — Митрополитом Андреєм Шептицьким, якого тоді було заслано у глибку Московщини, до Монастирської в'язниці. Повернувши до Києва, тяжко хворий на легені,, Митрополит іменував о. Іринея своїм особистим секретарем.

За Другої світової війни, о. Іриней пережив всіляку напасть московських комуністичних агентів, які його ув'язнили й заслали на десятьлітню сибірську каторгу, — де він серед мук, знущань і голоду — працював, як каторжник на соляних каменоломнях. Фізично знищеного і тяжко хворого — о. Іринея звільнено і таким повернув він додому, до Львова. Родина о. Іринея скріпила ліками його здоров'я та уможливила йому виїзд до Польщі, а опісля й до З'єднаних Стейтів Америки, де він до кінця своїх днів перебував у манастирі ОО. Василіян, у Гленкові, Н. Й.

Незвичайна особистість о. Іринея — висока постать і фізична врода мабуть шкодила йому, бо, як казав — „вороги через це — все мене знайшли".

Любив спів, музику і був учителем студентської мандолінової оркестри в Бучачі. Співучий баритоновий голос о. Іринея, був духовою оздобою його Богослужень, бо, як нам казали, на його Служби Божі приходили поляки й навіть жиди, щоб почути його спів. Він мабуть був єдиним українським католицьким священиком, що грав на бандурі. Його бандура, зроблена у Львові за стилем бандури Василя Ємця, товаришила йому в дорозі з Польщі до Америки. О. Іриней любив цей питомий український музичний інструмент, яким він себе розважав. Здається, що лиш його велика чернеча скромність, стримувала його від більшого вияву його здібности у грі на цьому інструменті.

Та ж чернеча скромність о. Іренея стримувала його від вияву його державницького погляду, бо, як нащадок гетьмансько-козацького походження по матері, з роду гетьмана Петра Дорошенка, о. Іриней духово був відданий гетьмансько-козацькому ідеалові.

О. Іриней, наш любий брат, закінчивши своє тернисте священиче життя — спочив у Бозі, а пам'ять про нього вічно житиме, не лиш у серцях його родини, але й поміж тими, що чули його божественні Великодні Богослуження, в часі його родинних відвідин і милувались звуками його прекрасного голосу.

У першу річницю, вічного спочинку о. Іринея, відправлено поминальні Богослуження у монастирі ОО Василіян, у Гленкові, і у церкві св. Юрія, в Ню Йорку. Дня 27-го грудня м. р., крилошанин о. Йосиф Чайковський, у Лос Анджелесі, присвятив своє Богослуження у пам'ять о. Іринея.

В неділю 12-го січня м. р. на радіо-програмі „Пісня України", у Лос Анджелесі, яку очолює о. Юрій Поченюк, передаватиметься „Одисея" о. Іринея, під час якої слухачі почують його голос.

Наші сусіди просили свого римо-католицького священика, колишнього в'язня китайської комуністичної в'язниці, щоб він відправив молебень за душу о. Іринея. Священик подякував їм за святий привілей і дивлячись на світлину о. Іринея, в очах, якої рисувалась історія його страдницького життя—сказав: Не знаю чи молитись за нього — чи до нього!

Марія Ємець

ТАРЗАН, Ч. 7236. Успішне закінчення завдання!

I KNOW YOU ARE HAPPY IN THE GREAT OUTDOORS, MEN! IF I WERE YOUNGER I WOULDN'T HESITATE JOINING YOU!
IF WE REMAINED HERE GOVERNOR SMALL, WE'D BE LIKE FISH OUT OF WATER!
AFTER THIS CITY LIFE— WE'LL FEEL SAFER IN THE JUNGLE!...
YOU'RE PROBABLY RIGHT...GOOD LUCK!
LATER- TWO HORSEMEN RIDE AWAY FROM LUANDA - WITH A DEEP INNER GLOW THAT COMES FROM A MISSION ACCOMPLISHED!

Знаю, що ви, панове, почуваєтесь краще на широких просторах! Якщо б я був молодший, то без вагання прилучився б до вас!

Якщо б ми, губернаторе Смолл, залишились тут, то були б неначе „риби без води"!

Після цього короткого побуту в місті — ми безпечніше почуватимемось в джунґлях!..

Правдоподібно маєте рацію... Всього найкращого!

Пізніше... Два вершники віддалюються від Луанди, наповнені внутрішнім задоволенням, яке наступає після успішного закінчення завдання!